

40. חוק זה בא להוסיף על האמור בכל דין אחר ולא לגרוע ממנו.

41. מי שעבר עבירה לפי חוק זה בחוץ-לארץ, יתן עליה את הדין בישראל; ואולם לא ישא אדם באחריות פלילית בשל עבירה לפי הסעיפים 7, 8, 10, 13 או 31 שעבר בחוץ-לארץ, אם כשעת העבירה לא היה אזרח ישראל, תושב ישראל או חייב בנאמנות למדינת ישראל, בין באשר שירת בשירות המדינה ובין מסיבה אחרת.

42. בטלים –

(1) הסעיפים 49–58 לפקודת החוק הפלילי, 1936; 7;

(2) פקודת הסודות הרשמיים⁸.

43. שר המשפטים ממונה על ביצוע חוק זה.

פנהס רוזן
שר המשפטים

דוד בן-גוריון
ראש הממשלה

יצחק בן-צבי
נשיא המדינה

⁷ ע"ר 1936, תוס' 1 מס' 652, עמ' 263.
⁸ הוקי א"י, כרך ב', פרק ק', עמ' 1003.

חוק הביטוח הלאומי (תיקון) (מס' 3), תשי"ז–1957 *

1. בסעיף 1 לחוק הביטוח הלאומי, תשי"ד–1953 (להלן – החוק העיקרי), בהגדרת "תקופת אכשרה", במקום "כדי שיהיה זכאי לגימלה" יבוא "כאחד התנאים לגימלה".

2. בסעיף 4 (2) (ג) לחוק העיקרי, בסופו, יווספו המלים "ואין לו הכנסה ממקור אחר כדי מחייתו".

3. בסעיף 5 לחוק העיקרי, במקום פסקה 1 תבוא פסקה זו:
" (1) למבוטח שפרש מכל משלח-יד – ששים וחמש ומעלה בגבר וששים ומעלה באשה;

המוסד רשאי לפי שיקול דעתו, לראות מבוטח כמי שפרש מכל משלח-יד אף בכל אחד מאלה:

(א) כשהוא עובד מזמן לזמן;

(ב) כשהתעסקותו במשלח יד צומצמה במידה ניכרת ואינה סותרת את המושג פרישה;

ובלבד שהכנסתו השנתית מעבודה או מהתעסקות כאמור אינה עולה על שליש ההכנסה המכסימלית שלפיה משתלמים דמי ביטוח – אם הוא מבוטח ויש תלויים בו; ועל רבע ההכנסה המכסימלית כאמור – אם הוא מבוטח ואין תלויים בו."

* נתקבל בכנסת ביום ג' באב תשי"ז (31 ביולי 1957); הצעת החוק ודבריו הסבר נתפרסמו בה"ח 306, תשי"ז, עמ' 228.

1 ס"ח 137, תשי"ד, עמ' 6; ס"ח 187, תשי"ו, עמ' 127; ס"ח 225, תשי"ז, עמ' 90.

4. בסעיף 14 לחוק העיקרי –

תיקון סעיף 14

(1) במקום פסקה 1 לסעיף קטן (א) תבוא פסקה זו:

“(1) אירעה תוך כדי נסיעתו או הליכתו של המבוטח ממעונו לעבודה או מן העבודה למעונו ועקב נסיעתו או הליכתו זו, אולם אין רואים אותה כתאונת עבודה אם הפסיק המבוטח את הנסיעה או את ההליכה הפסקה של ממש או סטה מהדרך המקובלת כשהפסקה או הסטייה לא היו למטרה הכרוכה במילוי חובותיו כלפי מעבידו, או אם יש לייחס את התאונה בעיקר לרשלנותו הפושעת של המבוטח ולא נגרם על ידיה אי-כושר עבודה לארבעה שבועות לפחות, נכות או מוות;”

(2) בסעיף קטן (ג), בסופו, יוספו המלים “אולם תאונה שאינה תוצאה של גורמים חיצוניים הנראים לעין, אין רואים אותה כתאונת עבודה, אם הוכח כי השפעת העבודה על אירוע התאונה היתה פחותה הרבה מהשפעת גורמים אחרים.”

תיקון סעיף 16

5. בסעיף 16(א) לחוק העיקרי –

(1) במקום פסקה (1) תבוא פסקה זו:

“(1) עובד, להוציא שוטר כמשמעותו בחוק המשטרה (נכים ונספים), חשט”ו-1955²;”

(2) בפסקה (6), במקום “עציר במוסד” יבוא “חוסה במעון”.

תיקון סעיף 17

6. בסעיף 17 לחוק העיקרי, בפסקה (4), במקום “עובד ארעי” יבוא “עובד שהקשר בינו לבין מעבידו הוא לזמן פחות משבעה ימים, למעט עובד כאמור שלמעשה נמשך הקשר שבעה ימים או יותר משבעה ימים (להלן – עובד לשעה)”.

תיקון סעיף 22

7. בסעיף 22(ב) לחוק העיקרי, בפסקה (2)(ב), בסופו, יוספו המלים “ואין לו הכנסה ממקור אחר כדי מחייתו”.

הוספת סעיף 24ב

8. אחרי סעיף 24 לחוק העיקרי יוסף סעיף זה:

24ב. לגבי עובד-לשעה בעבודה שאינה לצורך עסקו או משלח-ידו של מעביד –

„ארכת ביטוח וחובת רישום לעובד-לשעה

(1) ארכת הביטוח לביטוח מפני פגיעה בעבודה לענין סעיף 50 היא שלושה חדשים;

(2) תנאי לגימלה לפי חלק זה הוא שהמבוטח הוא בעת הפגיעה רשום במוסד כעובד-לשעה שלא לצורך עסקו או משלח-ידו של מעביד.”

תיקון סעיף 26

9. בסעיף 26 לחוק העיקרי תיוסף הגדרה זו:

“לידה” – לידת וולד חי או לידה אחרי 26 שבועות של הריון.”

תיקון סעיף 31

10. בסעיף 31 לחוק העיקרי, בסופו, יוספו המלים “וכן רשאי המוסד לתת מענק לידה לתושבת ישראל אף אם אינה מבוטחת”.

תיקון סעיף 34

11. בסעיף 34 לחוק העיקרי –

(1) בסעיף קטן (א), במקום “הכנסתו החייבת במס לפי פקודת מס הכנסה, 1947³”, יבוא “הכנסתו מהמקורות המפורטים בסעיף 5 לפקודת מס הכנסה, 1947, לאחר שנוכו ההוצאות הקשורות במישרין בהשגת ההכנסה”;

² ס”ח 180, תשט”ו, עמ’ 74.

³ ע”ר 1947, תוכ’ 1 מוס’ 1568, עמ’ 77.

(2) במקום סעיף קטן (ב) יבוא סעיף קטן זה:

“(ב) מבוטח שאין לו הכנסה כאמור בסעיף קטן (א) כדי 300 לירות, ישלם דמי ביטוח כאילו היתה הכנסתו 300 לירות.”;

(3) בסופו יווסף סעיף קטן זה:

“(ג) הכנסה בשנת הכספים, שקדמה לתקופת התשלום כאמור בסעיף קטן (א), תיקבע על פי השומה הסופית של ההכנסה לאותה שנה, מהמקורות האמורים בסעיף קטן (א) לפני כל פטור, ניכויים וזיכויים לפי פקודת מס הכנסה, 1917, אולם כל עוד לא נערכה שומה סופית כאמור, ישולמו מקדמות על חשבון דמי הביטוח בהתאם להוראות שייקבעו בתקנות, ודין המקדמות לענין הסעיפים 32, 50, 51, 52, 53, 54, 104 ו-112 כדין דמי ביטוח; לגבי מבוטח שלא נערכה שומה כאמור והוא חייב על פי התקנות להגיש דין וחשבון על הכנסתו, תיקבע ההכנסה על פי הדין והחשבון של המבוטח בכפוף להוראות סעיף 43.”

תיקון סעיף 36 בסעיף 12. לחוק העיקרי —

(1) בסעיף קטן (א), במקום “הכנסתו החייבת במס הכנסה לפי הסעיפים (א) 5 ו-1(1) (ח) לפקודת מס הכנסה, 1947” יבוא “הכנסתו מהמקורות המפורטים בסעיפים (א) 5 ו-1(1) (ח) לפקודת מס הכנסה, 1947, לאחר שנכחו ההוצאות הקשורות במישרין בהשגת ההכנסה”;

(2) במקום סעיף קטן (ב) יבוא סעיף קטן זה:

“(ב) עובד עצמאי שאין לו הכנסה כאמור בסעיף קטן (א) כדי 600 לירות ישלם דמי ביטוח כאילו היתה הכנסתו 600 לירות.”;

(3) בסופו יווסף סעיף קטן זה:

“(ג) הכנסה בשנת הכספים שקדמה לתקופת התשלום כאמור בסעיף קטן (א) תיקבע על פי השומה הסופית של ההכנסה לאותה שנה מהמקורות האמורים בסעיף קטן (א) לפני כל פטור, ניכויים וזיכויים לפי פקודת מס הכנסה, 1947, אולם כל עוד לא נערכה שומה סופית כאמור ישולמו מקדמות על חשבון דמי הביטוח בהתאם להוראות שייקבעו בתקנות, ודין המקדמות לענין סעיפים 32, 50, 51, 52, 53, 54, 104 ו-112 כדין דמי ביטוח; לגבי מבוטח שלא נערכה שומה כאמור והוא חייב על פי התקנות להגיש הצהרה על הכנסתו, תיקבע ההכנסה על פי הצהרה של המבוטח בכפוף להוראות סעיף 43.”

תיקון סעיף 39 בסעיף 13. לחוק העיקרי —

(1) בסעיף קטן (א) (1), במקום “את שכרו החייב במס הכנסה לפי סעיף (ב) 5 לפקודת מס הכנסה, 1947, בעד החודש שקדם לאחד בחודש בו חל מועד התשלום” יבוא “את הכנסתו בעד החודש שקדם לאחד בחודש בו חל מועד התשלום, מהמקורות המפורטים בסעיף (ב) 5 (1) לפקודת מס הכנסה, 1947”;

(2) במקום סעיף קטן (ב) יבוא סעיף קטן זה:

“(ב) מבוטח שאין לו הכנסה כאמור בסעיף קטן (א) כדי 40 לירות לחודש או כדי 480 לירות לשנה — ישלמו בעדו דמי ביטוח כאילו הגיעה הכנסתו ל-40 לירות לחודש או ל-480 לירות לשנה.”

14. בסעיף 40(ב) לחוק העיקרי, בסופו, יוסף:

תיקון סעיף 40

“לא ניכה מעביד מהשכר ששילם בחודש פלוני, אין הוא רשאי לנכות בעד אותו חודש אלא תוך שלושים יום מיום תשלום השכר”.

15. אחרי סעיף 40 לחוק העיקרי יוסף סעיף זה:

הוספת סעיף 40א

40א. שר העבודה רשאי לקבוע בתקנות, הן בדרך כלל והן לסוגים, הוראות מיוחדות בדבר תשלום דמי ביטוח של המבוטחים המנויים להלן, וכוחן יפה אף אם יש בהן משום סטיה מחוק זה, ובלבד שלא יחוייבו בתקנות לשלם דמי ביטוח מסכום העולה על מכסימום ההכנסה שלפיה משתלמים דמי ביטוח; ואלה הם המבוטחים:

„הוראות מיוחדות בדבר תשלום דמי ביטוח

(1) עובד חלקי, עובד-לשעה, עובד אצל מעבידים שונים, עובד מזמן לזמן לפי רצונו הוא, עובד שתוך פרק זמן הנקוב בתקנות עבד מספר ימים פחות מהנקוב בהן, עובד בחופשה – ללא-תשלום – חודש תמים, עובד שמעבידו אינו תושב ישראל, עובד בשירות דיפלומטי או קונסולרי של מדינה זרה;

(2) מבוטח שהוא גם עובד וגם עובד עצמאי;

(3) עובד עצמאי שאין עיקר הכנסתו ממשלח-ידו;

(4) מבוטח שהוא מתיישב בשוב חקלאי שהוקם אחרי המועד הנקוב בתקנות.”

16. במקום סעיף 43 לחוק העיקרי יבוא סעיף זה:

החלפת סעיף 43

43. (א) היה אדם חייב, לפי התקנות, להגיש דין וחשבון על הכנסתו, או על שכר העבודה ששילם למי שהוא חייב בתשלום דמי ביטוח בעדו, ולא הגיש את הדין וחשבון, רשאי פקיד הגביה הראשי שנתמנה לכך על ידי המוסד לקבוע את הסכום המגיע כדמי ביטוח שיש לשלם.

„קביעת דמי ביטוח

(ב) מבוטח שהיה עובד או עובד עצמאי או שלא היה עובד ולא עובד עצמאי, רעבר מאחד הסוגים למשנהו, רשאי פקיד הגביה הראשי כאמור לקבוע את הסכום המגיע כדמי ביטוח על בסיס מקור הכנסתו בתקופת התשלום ולחייב בתשלומם או בתשלום מקדמות.

(ג) קבע פקיד הגביה הראשי את דמי הביטוח כאמור בסעיפים הקטנים (א) או (ב), או שקבע את שיעור דמי הביטוח המשתלמים לפי סעיף 38. תימסר לחייב בתשלום הודעה על כך במכתב רשום, והחייב בתשלום רשאי לערור לפני ועדת שומה הפועלת לפי סעיף 44, תוך שלושים יום מהיום שבו נמסרה לו ההודעה; לא ערר החייב בתשלום כאמור, תהא קביעת פקיד הגביה הראשי סופית.

(ד) השתמש פקיד הגביה הראשי בסמכותו לפי סעיף קטן (א), חייב הוא לנמק החלטתו בהודעה על פי סעיף קטן (ג).

(ה) העורר על פי סעיף קטן (ג), עליו הראיה.

(ו) היה אדם חייב להגיש דין וחשבון כאמור בסעיף קטן (א) ולא הגישו ונקבע סכום דמי הביטוח לפי סעיף זה, רואים כאילו חל פרעון הסכום במרעד התשלום של תקופת התשלום שאליה מתייחס הסכום,”

(1) במקום סעיף קטן (א) יבוא סעיף קטן זה:

“(א) ליד כל סניף של המוסד תוקם ועדת שומה; והיא תקבע, לפי בקשת המוסד או החייב בתשלום דמי ביטוח, את דמי הביטוח שיש לשלםם.”;

(2) בסעיף קטן (ד), במקום “שומה סופית של הכנסה לענין פקודת מס הכנסה, 1947” יבוא “שומה סופית מהמקורות האמורים בסעיפים 34, 36 ו-39 לחוק העיקרי לפני כל פטור, גיכויים וזיכויים לפי פקודת מס הכנסה, 1947”.

18. במקום סעיף 46 לחוק העיקרי יבוא סעיף זה:

„פטור מתשלום דמי ביטוח (א) לא ישולמו דמי ביטוח לפי הסעיפים 33, 35 ו-37 בעד הזמן שמגיעה למבוטח קיצבת זיקנה, קיצבת נכות לפי סעיף 3 לתוספת החמי-שית, דמי לידה, דמי פגיעה, או שכל הכנסתו היא קיצבת נכות לפי סעיף 4 לתוספת החמישית.

(ב) אין רואים כהכנסה לענין תשלום דמי ביטוח, גימלה לפי חוק זה, תגמולים לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום), תש״ט–41949, חוק משפחות חיילים שנספו במערכה (תגמולים ושיקום), תש״י–51950, חוק נכי המלחמה בנאצים, תש״ד–61954, חוק המשטרה (נכים ונספים), תשט״ו–71955, חוק גימלאות לנפגעי ספר, תש״ז–81956, חוק נכי רדיפות הנאצים, תש״ז–91957, וכל חוק אחר ששר העבודה, באישור ועדת העבודה של הכנסת, יקבע אותו בצו כחוק תגמולים לענין סעיף זה.”

19. בסעיף 49(א) לחוק העיקרי, במקום הרישה המסתיימת במלים “המזכה לגימלה” תבוא רישה זו: “לא נרשם מעביד בהתאם לתקנות על פי סעיף 60 או לא שילם במועד התשלום את דמי הביטוח בעד עובד פלוני, ולפני הרישום, או אחרי מועד התשלום ולפני סילוק הפיגורים, קרה לעובד מקרה המזכה לגימלה”.

20. בסעיף 50 לחוק העיקרי, במקום “ונמשך הפיגור תקופה השווה לארכת הביטוח” יבוא “והפיגור הוא בעד תקופה העולה על ארכת הביטוח”.

21. בסעיף 52 לחוק העיקרי, אחרי “לחשבון פיגורים” יוסף “של החייב באותו תשלום”.

22. בסעיף 53(ג) לחוק העיקרי, אחרי “פקודת פשיטת הרגל, 1936”¹⁰, יבוא “פקודת האגודות השיחופיות”¹¹.

23. בסעיף 54 לחוק העיקרי, בסופו, ייוסף “ובדבר שיטת עיגול דמי ביטוח כדי 100 פרוטות”.

24. אחרי סעיף 54 לחוק העיקרי יבוא סעיף זה:

“דינים וחשבונות 54א. שר העבודה רשאי להתקין תקנות בדבר –

(1) דינים וחשבונות שאדם חייב להגיש על הכנסתו או על שכר עבודה ששילם למי שחייב בתשלום דמי ביטוח בעדו;

(2) חובת קבלן להודיע על ביצוע עבודה באמצעות קבלן משנה ודינו של קבלן שלא קיים חובה המוטלת עליו בתקנות לפי סעיף זה.”

8 ס״ח 213, תש״ו, עמ׳ 22.
9 ס״ח 226, תש״ו, עמ׳ 103.
10 ע״ר 1936, תוס׳ 1 מס׳ 566, עמ׳ 21.
11 חוקי א״י, כרך א׳, פרק כ״ד, עמ׳ 336.

4 ס״ח 25, תש״ט, עמ׳ 278.
5 ס״ח 52, תש״ו, עמ׳ 162.
6 ס״ח 147, תש״ד, עמ׳ 76.
7 ס״ח 180, תשט״ו, עמ׳ 74.

25. במקום סעיף 58 לחוק העיקרי יבוא סעיף זה: "פטרור 58. לענין חובת תשלום מסים, אגרות ותשלומי חובה אחרים דין המוסד כדין המדינה."
26. בסעיף 60 לחוק העיקרי, אחרי "בדבר רישום המבוטחים במוסד" יבוא "והמעבידים". תיקון סעיף 60
27. בסעיף 61 לחוק העיקרי יסומן סעיף קטן (ב) כסעיף קטן (ג) ולפניו יבוא סעיף קטן זה: " (ב) לא נרשם מבוטח על פי ההוראות בדבר רישום החלות עליו, תתחיל לגביו תקופת האכשרה לענין הסעיפים 7 ו-11 מיום שנרשם."
28. בסעיף 64 לחוק העיקרי, סעיף קטן (ד) – בטל. תיקון סעיף 64
29. בסעיף 66 לחוק העיקרי, אחרי סעיף קטן (ב). יווסף סעיף קטן זה: " (ג) נמצא הזכאי לגימלה במקום שאושר לכך על ידי שר העבודה, בין דרך כלל ובין במיוחד, ובתנאים שאושרו על ידי המוסד, וכל החזקתו על אותו מקום, יכול שתינתן לגימלה לאותו המקום."
30. בסעיף 68 (ב) לחוק העיקרי, במקום פסקה (1) תבוא פסקה זו: " (1) דמי ביטוח לרבות דמי ביטוח שכתשלומם חייב בעל של אשה שאינה מבוטחת לפי סעיף 3 (ב) כשהיא זכאית למענק לידה, להוציא דמי ביטוח שמעבידו של המבוטח חייב בתשלומם."
31. בסעיף 70 (א) לחוק העיקרי, במקום הסיפה שאחרי "זכאי לפי פקודת הנזיקין האזרחיים, 1944" תבוא הסיפה "רשאי המוסד או מעביד שאושר לכך לפי סעיף 38 (ב) לתבוע מאותו צד שלישי פיצוי על הגימלה ששילמו או שהם עתידים לשלמה". תיקון סעיף 70
32. בסעיף 71 לחוק העיקרי תיווסף פסקה זו: " (3) שיטת העיגול של גימלאות כדי 50 פרוטות". תיקון סעיף 71
33. במקום סעיף 72 לחוק העיקרי יבוא סעיף זה: "הישוב טועים 72. לענין תקופת האכשרה המזכה לגימלה ייחשב חלק של חודש בראשית הביטוח העולה על חמישה עשר יום כחודש תמים, ואילו חלק של חודש הקטן מהאמור לא יבוא במנין."
34. בסעיף 79 לחוק העיקרי – (1) בסעיף קטן (ב). במקום "מנהל המוסד" יבוא "המנהל הכללי של המוסד (להלן – מנהל המוסד)", ואחרי "אם נתמנה לו סגן" יווסף "גזבר המוסד"; (2) אחרי סעיף קטן (ג) יווסף סעיף קטן זה: " (ד) המנהלה רשאית לאצול מסמכויותיה לחבר מחבריה."
35. בסעיף 87 (ב) לחוק העיקרי, בסופו, יווסף "לענין סעיף קטן זה יראו ביטוח עובדים עצמאיים מפני פגיעה בעבודה כענף ביטוח בפני עצמו". תיקון סעיף 87
36. בסעיף 94 לחוק העיקרי, במקום הסיפה המתחילה במלים "ליתן גימלה" תבוא הסיפה "ליתן גימלה, כולה או מקצתה, אף אם נתבעה אחרי המועד האמור". תיקון סעיף 94
37. בסעיף 108 (א) לחוק העיקרי, בסופו, יווסף "לרבות תקנות בדבר מועדים להגשת הכיעות וערעורים". תיקון סעיף 108

38. בתוספת השניה לחוק העיקרי –

- (1) במקום פסקה (ב), בסעיף 1(1) תבוא פסקה זו:
 “(ב) מי שבחמש השנים האחרונות שלפני פטירת המבוטח היתה נפרדת ממנו שלוש שנים לפחות ובכלל שלוש שנים אלה עשר חדשים שלפני פטירת המבוטח ולא היתה זכאית למזונות ממנו על פי פסק דין של בית דין מוסמך או על פי הסכם בכתב, או שהמבוטח לא נשא למעשה במזונותיה תוך שנים עשר החדשים שלפני פטירתו;”
- (2) בסעיף 13, בסופו, יוסף-“ובלבד שסך כל הקיצבה המשתלמת לפי סעיף זה לא יהיה קטן מן המענק שהיה משתלם לפי סעיף 4 לתוספת זו”.

39. בתוספת החמישית לחוק העיקרי –

- (1) בסעיף 3 יוספו המלים “ובלבד שלא תעלה על המכסימום ליום שנקבע בסעיף 7 לתוספת הרביעית וכפי ששונה בהתאם לסעיף 10 לאותה התוספת. היו עקב המכסימום כאמור דמי הפגיעה ששולמו פחותים מ- $\frac{3}{4}$ משכר עבודתו הרגיל של המבוטח, תחושב קיצבת הנכות כאילו היו דמי הפגיעה $\frac{3}{4}$ מהשכר הרגיל של המבוטח, אך לא יותר מהמכסימום לדמי פגיעה שעומד בעינו בחודש שבו שולמה לראשונה קיצבת נכות;”
- (2) בסעיף 4, אחרי “אך אינה פחותה מ-25%” יוסף “או שהיא פחותה מ-25% והיא נכות שנקבעה בהתאם לתקנות על פי תוספת זו כנכות לזמן מוגבל או כנכות שדרגתה זמנית”.

40. בתוספת הששית לחוק העיקרי, בסעיף 5, אחרי “יהיה גילה אשר יהיה” יוסף “ובלבד שלא יהיה סך כל הקיצבה המשתלמת לפי סעיף 3 קטן מן המענק שהיה משתלם לפי סעיף 4 לתוספת זו”.

41. בתוספת השביעית לחוק העיקרי –

- (1) במקום סעיף 1 יבוא סעיף זה:
 1. (א) דמי לידה למבוטחת שהיא עובדת או עובדת עצמאית ישולמו בעד פרק הזמן שלרגל ההריון או הלידה אין היא עובדת או עוסקת במשלה ידה, אך לא יותר מאשר בעד שנים עשר שבועות.
 (ב) לענין תשלום דמי הלידה יראה המוסד אשה כעובדת או כעובדת עצמאית, אם בהיותה בחודש החמישי להריון או לאחר-מכן הפסיקה לרגל ההריון להיות עובדת או עוסקת במשלה ידה, ובלבד שהתקיימו לגביה התנאים שבסעיף 3 או 4.
 (ג) אשה שעדיין אינה בחודש החמישי להריון, אולם הפסיקה להיות עובדת או עוסקת במשלה ידה – תיחשב כמבוטחת לענין סעיף 4(1) אם התקיימו לגביה התנאים שבסעיף זה.”
- (2) במקום סעיף 3 יבוא סעיף זה:
 3. תקופת האכשרה המזכה לדמי לידה היא תקופת ביטוח כעובדת או כעובדת עצמאית במשך עשרה חדשים מתוך ארבעה עשר החדשים שקדמו ליום שבעדו מגיעים לראשונה דמי לידה, ובלבד ששולמו דמי הביטוח לפי הסעיפים 35 או 40 לחוק, להוציא דמי הביטוח שמועד פרעונם חל תוך שלושים יום לפני היום שבעדו מגיעים לראשונה דמי לידה.”

(3) בסעיף 4, במקום פסקה (1), תבוא פסקה זו:

“(1) בעד ששה שבועות, אם תוך שמונה עשר החדשים שקדמו ליום בעדו מגיעים לראשונה דמי לידה היתה האשה מכוסחת כעובדת או כעובדת עצמאית עשרה חדשים ושולמו דמי הביטוח לפי הסעיפים 35 או 40 לחוק, להוציא דמי ביטוח שמועד פרעונם חל תוך שלושים יום לפני היום בעדו מגיעים לראשונה דמי לידה;”.

42. תחילתם של הסעיפים 3, 11, 12, 13, 28 ו-33 היא ביום כ"ז באדר ב' תשי"ד (1 באפריל 1954).

מרדכי נמיר
שר העבודה

דוד בן-גוריון
ראש הממשלה

יצחק בן-צבי
נשיא המדינה

חוק שירות הקבע בצבא-הגנה לישראל (גימלאות) (תיקון), תשי"ז-1957 *

1. במקום סעיף 13 לחוק שירות הקבע בצבא-הגנה לישראל (גימלאות), תשי"ד-1954¹ החלפת סעיף 13 (להלן – החוק העיקרי), יבוא סעיף זה:

“דין שירות חובה 13. (א) על אף האמור בחוק זה, תובא לצורך חוק זה תקופת שירות החובה כחשבון תקופת השירות של חייל, אם שירת בשירות קבע לפחות עשר שנים ובין סיום תקופת שירות החובה לבין תחילת שירות הקבע לא עברה יותר משנה אחת.

(ב) בסעיף זה “שירות חובה” – שירות צבאי שלא על פי התחייבות לשירות קבע, אך למעט שירות על פי סעיף 7 לחוק שירות בטחון, תש"ט-1949².”

2. במקום סעיף 16 לחוק העיקרי יבוא סעיף זה:

16. (א) חייל ששירת בשירות קבע שמונה שנים לפחות והגיע לגיל 40, רשאי הרמטכ"ל להורות על יציאתו לקיצבה. ^{”יציאה לקיצבה לפי החלטת הרמטכ"ל”}

(ב) חייל ששירת בשירות קבע פחות מעשר שנים והרמטכ"ל הורה על יציאתו לקיצבה כאמור בסעיף קטן (א), יראוהו לצורך קביעת זכויותיו לענין חוק זה כאילו שירת עשר שנים.”

3. בסעיף 18 לחוק העיקרי, אחרי המלים “לפי סעיף 14 (2)” יבואו המלים “14 (3) וכן חייל שהרמטכ"ל הורה על יציאתו לקיצבה לפי סעיף 16 ושטרם הגיע אותה שעה לגיל 60.”

¹ נתקבל בכנסת ביום ג' באב תשי"ז (31 ביולי 1957); הצעת החוק ודברי הסבר נתפרסמו בה"ח 319, תשי"ז, עמ' 346.

² 1 ס"ח 163, תשי"ד, עמ' 179.

³ 2 ס"ח 25, תשי"ט, עמ' 271.